

ת"פ 16794/04/17 - מדינת ישראל נגד דורי טקטוק - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

26 דצמבר 2018

ת"פ 16794-04/17 מדינת ישראל נ' טקטוק

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית הנשיאה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח

נ ג ד

דורי טקטוק - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד חן בן חיים - נוכח

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בחלק הכללי בכתב האישום המתוקן, במהלך החודשים דצמבר 2016 ועד אפריל 2017, שימש נ.פ. 491599/2016 כסוכן משטרה אשר הופעל למיגור תופעת הסמים בעיר קריית גת. בחזקתו של הסוכן טלפון נייד שמספרו: +++++.
2. כפי הנטען בעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 14.02.2017, שוחח הסוכן המשטרתי עם אחר וביקש הימנו "כמו בפעם שעברה" אולם, האחר מסר לסוכן כי הוא אינו יכול שכן הינו עסוק.
3. בהמשך לכך, ביום 15.02.2017 בשעה 10:05, שלח האחר הודעת טקסט לסוכן בה שאל: "שלומי, אתה צריך היום אחי?".
4. בהמשך לאמור, שוחחו האחר והסוכן ותיאמו עסקת סמים בכמות של 10 גר' קוקאין. וכך, בסמוך לשעה 20:17 שוחח הסוכן המשטרתי עם האחר וביקש הימנו עוד 3 גר'.
5. עוד נטען, כי בהמשך לאמור, ביקש הסוכן מהנאשם כי יסיעו לצומת אשקלון לקיוסק של נתי (להלן: "הקיוסק"), וכי הנאשם אסף את האחר והם נסעו לקיוסק של נתי.
6. במועד ובמעמד המתואר לעיל, העביר אחר באמצעות אחר שזהותו אינה ידועה, סם מסוכן לידי האחר בכמות שאינה ידועה במדויק.
7. הנאשם והאחר עזבו את המקום והגיעו לדירתו של הסוכן המשטרתי וכעבור מספר דקות עזב הנאשם את דירתו של הסוכן והמתין ברכב.
8. אותה עת בדירה, הוציא אחר את הסם אשר קיבל מהאחר, וכן משקל וחומר המכונה בשם "מוניקול". האחר שקל את הסם, ערבב את הסם עם חומר ה"מוניקול" וחילק את החומר ל-13 שקיות. מיד ובסמוך לכך, מסר האחר סם מסוכן מסוג קוקאין במשקלים של: 9.2440 גר' נטו; 2.0101 גר' נטו ו- 0.6998 גר' נטו לסוכן, והאחרון מסר לאחר בתמורה סכום של 5,000 ₪.
9. בהמשך למתואר לעיל, שבו הנאשם והאחר לקיוסק של נתי, והאחר מסר לאחר כסף בסכום שאינו ידוע במדויק.
10. במעשיהם, סחרו שני האחרים בצוותא חדא בסם מסוכן מסוג קוקאין במשקל כולל של 11.9539 גר' נטו.
11. במעשיו האמורים לעיל, עת הסיע הנאשם את האחר ברכב, נתן לו אמצעי כשהוא יודע שהדבר עלול לשמש במישרין או בעקיפין לביצוע פשע או להקל על ביצועו.
12. הנאשם הודה המיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירה של **מתן אמצעים לביצוע פשע**, לפי סעיף 498 **לחוק העונשין**, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
13. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אולם בשים לב לגילו, הנאשם הופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל

עמוד 1

תסקיר בעניינו.

14. בעניינו של הנאשם התקבלו כמה תסקירים, ובסופם בא שירות המבחן בהמלצה להורות על ביטול הרשעתו ולהשית עליו צו של"צ. בגוף התסקירים, מפורטים קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם, יחסו לעבירה, הטיפול שעבר במסגרת השירות, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

15. באת כוח המאשימה תיארה את מעשיו של הנאשם, עמדה על חומרת הנסיבות שנלוו אליהם, ועתרה לקבוע מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ושל"צ למאסרים ממושכים. בהמשך, הלה ביקשה שלא להיעתר להמלצת שירות המבחן לביטול ההרשעה בשל סוג העבירה ונסיבותיה ועתרה להשית על הנאשם ענישה ברף התחתון של המתחם בדמות מאסר מותנה, קנס, ופסילה מותנית.

16. מנגד, באת כוח הנאשם לא חלקה על מתחם הענישה שהוצג על ידי המאשימה ואולם טענה כי יש לסטות הימנו לקולא משיקולי שיקום. ברוח הדברים האמורים, ההגנה הפנתה לאסופת מסמכים המעידים על השתלבותו של הנאשם בלימודים (נ/1); לעברו הפלילי הנקי של הנאשם; לשיתוף הפעולה שלו עם שירות המבחן ולהירתמותו להליך טיפולי; לתקופת מעצרו מאחורי סורג ובריוח ולגילו הצעיר. לאור כל אלה, ובשל הפגיעה שעשויה להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעה, עתרה הסנגורית לסטות לקולא ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום, להורות על ביטול ההרשעה ולאמץ את המלצת שירות המבחן לעניין העונש.

17. הנאשם ביקש מבית המשפט שלא להרשיעו על מנת שלא לפגוע בסיכוי להתקדם במסגרת לימודי הנדסאות הבניין וביקש לסייע לו לצאת לדרך חדשה.

דין והכרעה

18. בהיעדר מחלוקת בין הצדדים על כך שמכלול מעשיו של הנאשם מהווה "אירוע" אחד, ובהתאם למתווה שהותווה על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון, אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסטות לקולא מהמתחם שנקבע או שמא יש לקבוע את העונש בגדרו (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

19. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

בעצם ביצוע העבירה המיוחסת לו, פגע הנאשם בסטנדרט התנהגות שנועד להגן על תחושת הביטחון של הפרט, על האינטרס הציבורי למנוע התארגנות של עבריינים, ולמגר עבירות פשע חמורות הפוגעות במרקם החיים החברתי. ונדמה כי אין צורך להכביר מילים אודות חשיבותם של ערכים יסודיים אלה ועל חובתו של בית המשפט להעלות תרומתו בהגנה עליהם. זאת ועוד, הרי שלא ניתן להתעלם מאופייה הכללי המיוחד של העבירה אותה עבר הנאשם, המתייחסת לכל עבירת פשע, והמרחיבה את האחריות הפלילית, גם על מי שלא נמנה עם הצדדים לביצוע העבירה, אלא סיפק אמצעים כאלה או אחרים לביצועה. ולא בכדי נוקט הסעיף בלשון רחבה ומתפרש על כל מי ש"נותן לאדם כלים, חמרים, כסף, מידע או כל אמצעי אחר" כאשר- "אין נפקא מינה אם הדבר ניתן לצמיתות או לשעה, בתמורה או שלא בתמורה, ואם בוצע פשע ואם לאו", והתנאי היחיד לתחולתו הוא האם נותן האמצעים "יודע שהדבר עלול לשמש, במישרין או בעקיפין, לביצוע פשע או להקלת ביצועו".

20. הנה כי כן, וחרף העובדה כי עבירת מתן אמצעים לביצוע פשע הינה עבירה מושלמת אשר אינה נגזרת או תלויה בקיומה של עבירה אחרת (כעבירת הסיוע למשל), ברי כי חלק מהותי מהערך המוגן הנפגע מביצועה של עבירה זו, תלוי

- בקשר בל ינתק מעבירת הפשע שהשלמתה התאפשרה בין היתר בשל אותו מתן האמצעים לביצועה. וכך, בענייננו, הרי שבמעשיו של הנאשם הלה תרם ולו בעקיפין להחמרת נגע הסמים בחברה הישראלית, ולפגיעה בערכים חברתיים מרכזיים ובראשם החובה להגן על שלומו של הציבור, בריאותו, בטחונו האישי ועל רכושו. הסמים המופצים מעמידים בסכנה את בריאותם וביטחונם הן של המשתמש עצמו והן של הציבור בכללותו, וזאת משום שמעבר לנזקים הגופניים המשמעותיים העשויים להיגרם כתוצאה מהשימוש בסם, נגע ההתמכרות מביא בעקבותיו גם להרחבת מעגל הפשיעה, כאשר המכור לסם מתפתה לבצע עבירות נוספות כדי לממן לעצמו את מנת הסם הבאה.
21. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן סבורתני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים מצויה ברף שאיננו נמוך כל עיקר.
22. במסגרת בחינת ה**נסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי לטיב האמצעי שסופק; משך התקופה בה סופק האמצעי; מידת מעורבותו של הנאשם; רמת ידיעתו אודות הפשע; וחומרת הפשע שבוצע. באשר לאופיו של האמצעי שסיפק הנאשם הרי שמדובר באמצעי שאינו מצוי ברף חומרה גבוהה עת הנאשם הסיע את האחר לקיוסק של נתי; בהמשך, הנאשם הסיעו לדירתו של הסוכן המשטרתי; ובסופו של דבר - הנאשם השיב את האחר לקיוסק של נתי. אכן, צודקת ההגנה בטענתה לפיה לנאשם לא היה כל קשר עם הסוכן (בין ישיר ובין עקיף), וכי הנאשם לא ביצע עבירות סמים ולא היה מעורב בעסקת הסמים, אולם יש לזכור כי ממילא הוא לא הואשם בעבירות בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים אלא בכך שסיפק אמצעי לאחר, על מנת שהאחרון ישלים את ביצועה של עבירת הסמים, כשהוא יודע שהדבר עלול לשמש במישרין או בעקיפין לביצוע פשע או להקל על ביצועו. ברי כי אף לא ניתן להקל ראש בעבירת הסחר בסמים אשר לביצועה סיפק הנאשם אמצעים, עת המדובר בסחר בסם מסוכן מסוג קוקאין במשקלים שאינם נמוכים כלל ועיקר ובתמורה כספית שאינה של מה בכך. עם זאת, נתתי דעתי לכך שמידת ידיעתו של הנאשם אודות הפשע והיקפו, לא פורשה בעובדות כתב האישום. עוד הבאתי בחשבון כי למעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, ונדמה כי אלו נעשו באופן ספונטאני (לבקשתו של האחר), וכי המדובר באירוע "מתגלגל" שמשכו קצר.
23. **אשר למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מלמדת כי בעניינם של נאשמים אשר הורשעו בעבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע, לפי סעיף 498 לחוק העונשין, הם הורשעו לרוב בעבירה זו לצד עבירות נוספות. יצוין, כי בניסיון לתור אחר פסיקה רלבנטית בעבירה זו נמצא כי המדובר בעיקר בפסיקה מבית המשפט המחוזי, כאשר לרוב מדובר במקרים שנסיבותיהם חמורות פי כמה וכמה מנסיבות התיק דנן, שכן הנאשמים השונים שם הורשעו בדרך כלל בעבירה זו בשילוב עם עבירות פשע חמורות, מה שמעצים את הקושי לקבוע על סמך פסיקה זו מדיניות ענישה מדויקת לענייננו.
24. וכך, לא נעלם מעיני כי בת"פ (מחוזי ב"ש) 58976-05-16 **מדינת ישראל נ' עמיר (עובדיה) אלקאדי** (19.11.2017), נקבע מתחם עונש הולם (בעבירה של מתן אמצעים לעבירות נשק), אשר נע בין מאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות לבין שנת מאסר, ובית המשפט מצא לנכון לחרוג לקולא מהמתחם והשית על הנאשם בסופו של יום עונשים בדמות צו של"צ; מאסר מותנה וצו מבחן. מה עוד, שהנאשם שם, הורשע בכך שהעביר לידי אחד מהנאשמים האחרים לבנות חבלה (יחד עם פתילי בטחון, נפצי חבלה ומצתים), כשהאחרים מכרו אותו, יחד עם אמצעי לחימה נוספים לסוכן סמוי שהופעל על ידי משטרת ישראל לשם איסוף ראיות כנגד חשודים שונים בעבירות של סחר בסמים ובאמל"ח. וברי כי המדובר בנסיבות החמורות מאלו שבפני.
25. ואילו, מהפסיקה מבית משפט השלום שבכל זאת ניתן היה לאתר, ניתן ללמוד כי בדרך כלל, נגזרו על הנאשמים שהורשעו בביצוע עבירה זו, עונשים סגורים במסגרת הסדרי טיעון, כאשר לעיתים נלוו לעבירה זו עבירות נוספות, כך שקשה "לבדוד" מפסיקה זו את העונש המושת בגין עבירת מתן אמצעים לביצוע פשע אחת בלבד. אין חולק שברגיל בית המשפט לא ילמד על מתחמי הענישה מהסדרי טיעון סגורים ואולם בתיק העומד בפני, ובהעדר פסיקה רבה אשר יכולה לשפוך אור על מדיניות הענישה הנוהגת (מלבד אותם הסדרי טיעון סגורים לעניין העונש אותם אישר בית המשפט), ניתן לקבל תמונה כללית אודות מדיניות הענישה הנוהגת בעבירה זו וללמוד כי **בדרך כלל**, הושתו על הנאשמים השונים שהורשעו בעבירה זו עונשים אשר נעים בין מאסרים מותנים או צווי של"צ, עד למאסר של מספר חודשים בודד אשר יכול להיות בפועל מאחורי סורג וברית, במקרים החמורים יותר או לחילופין בדרך של עבודות שירות (לעניין זה ראו: ת"פ (שלום ב"ש) 2034-14 **מדינת ישראל נ' מתייהו אדמוב** (25.06.2015); ת"פ (מחוזי חיפה) 18075-05-13 **מדינת**

ישראל נ' אחמד מחאמיד (07.04.2014).

26. ודוק, בפסיקה שאוזכרה לעיל הפנית למתחמי הענישה שנקבעו במקרים השונים, בעוד כי ברי שהעונשים שהושתו בכל מקרה ומקרה, בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הושפעו ממאפייני האישיים והייחודיים של כל נאשם ונאשם.
27. עוד יצוין, כי נתתי דעתי לפסיקה שאליה הפנתה המאשימה אם כי, העיון בה נעשה תוך ביצוע האבחנות הנדרשות בין המקרים שנדונו שם לבין עניינו של הנאשם, והכוונה לסוג האמצעים שסופקו, כמותם, הנסיבות שנלוו אליהם, מאפייניהם האישיים של הנאשמים השונים, וכיוצא באלה. עוד יצוין, כי טוב תעשה המאשימה אם תקפיד להציג פסקי דין שניתנו בעת האחרונה, ובוודאי כאלה שניתנו לאחר תיקון 113 (וראו לעניין זה דבריה של כב' השופטת ג' שלו בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 21819-05-15 **יהודה סלפוצ'ניק נ' מדינת ישראל**, (12.05.2015), ביחס לגזרי דין שניתנו עובר לתיקון 113, ואשר ולא ברור אם כיום הם היו מתיישבים עם הוראותיו). ובהקשר זה יוער כי נסיבותיהם של שני פסקי הדין אליהם הפנתה המאשימה (ת"פ (מחוזי תל אביב) 40188/08 **מדינת ישראל נ' קראג'ה כמאל** (12.07.2009) ות"פ (שלום באר שבע) 4510-02-11 **מדינת ישראל נ' ציון בן דוד** (05.09.2011), אשר ניתנו עובר לכניסתו לתוקף של תיקון 113 לחוק העונשין), הינן חמורות מאלו שבפני.
28. כך או כך, אין להיפלא שמצינו מקרים שבהם נקבעו מתחמי ענישה והושתו עונשים החורגים ממנעד הענישה שעליו עמדתי לעיל. הדבר אך טבעי הוא, שכן כידוע, הענישה היא לעולם אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)). כך למשל, לא דומה מתחם עונש שייקבע במקרה בו דובר במתן אמצעים כגון נשק (קר או חם) למתחם עונש שייקבע מקום בו דובר במתן אמצעים כגון טלפון או רכב. בדומה, אין דינו של נאשם צעיר בגילו, נעדר עבר פלילי, שקיבל אחריות על מעשיו והיכה על חטא, לדינו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד, שאינו מקבל אחריות על מעשיו ושנעדר כל אפיק טיפולי. עוד ראוי להזכיר, כי ממילא השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).
29. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורט לעיל, ובייחוד בשים לב לאופיו של האמצעי אותו נתן הנאשם לאחר לביצוע עבירת הסמים על ידי האחרון, הריני קובעת כי **מתחם העונש ההולם ינוע במקרה הנדון בין מאסר מותנה לבין 9 חודשי מאסר.**

ד. אי הרשעה -סטייה ממתחם העונש ההולם - וגזירת

העונש המתאים לנאשם

30. על פי ההלכה הפסוקה (אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין), משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה ייעשה רק במקרים חריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר(ראו: רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נגד חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (21.02.2010)).
31. בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה, נקבע כי זו מותנית בהצטברותם של שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים (לעניין זה ראו גם ע"פ 2083/96 **תמר כתב נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (21.08.1997) וע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נגד ויקטור שמש** (פורסם במאגרים המשפטיים) (02.09.1996)).
32. **בעניין כתב** שהוזכר לעיל, ציין כב' השופט ש' לוי כי אי הרשעה תבוא במקום בו בית המשפט ישוכנע כי שיקולי השיקום של הנאשם המסוים שבפניו, גוברים על האינטרס הציבורי הנובע מחומרת העבירה והאפקט הציבורי של

ההרשעה. כבוד השופט ש' לוי מונה בפסק הדין את שיקולי השיקום, המנחים בדרך כלל את שירות המבחן להמליץ על עונשים ללא הרשעה, ואלו הם:

"(א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; (ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; (ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; (ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; (ה) הנסיבות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; (ו) האם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; (ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם הוא נוטל אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה; (ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; (ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם. שיקולים אלה, בלי שיהיו ממצים, מקובלים עליי, כאחד הגורמים שיש להביאם בחשבון בהחלטה בדבר תוצאות ההרשעה."

33. אשר לסוגיה שעניינה סטייה ממתחם העונש ההולם אשר נקבע, סעיף 40ד(א) לחוק העונשין קובע כי מקום בו מצא בית המשפט כי **"הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם"**, רשאי הוא לסטות ממתחם העונש אשר נקבע ולגזור על הנאשם עונש החורג לקולא מאותו מתחם.

בבואי ליישם את הכללים המפורטים לעיל על נסיבות המקרה שבפניי, מצאתי, כי בעניינו של הנאשם **יש מקום לסטות לקולא ממתחם העונש אותו קבעתי לעיל**, וזאת לנוכח הליך השיקום אשר בעיצומו הוא מצוי כעת. הדברים אמורים בשים לב בעיקר לאמור בתסקיר שירות המבחן אשר הוגש בעניינו של הנאשם ביום 30.08.2018, שם נמסר כי להתרשמותו של שירות המבחן, במקרה זה יש להימנע מהרשעה ולבכר את הליכי השיקום, באמצעות השתתפות ענישה שיקומית אשר תבטא את אחריותו של הנאשם למעשיו ותהווה עבורו גורם הרתעה לעתיד. שירות המבחן הגיע למסקנתו האמורה תוך שלקח בחשבון את גילו הצעיר של הנאשם, העדר עבר פלילי, היותו של ההליך המשפטי גורם מרתיע עבורו, וכי הרשעה בדיון, לצד הפגיעה שחווה הלה במסגרת הצבאית (היותו בסטטוס של "דחיית שירות" עקב ההליכים הפליליים מושא תיק זה), עלולה לפגוע באופן משמעותי בדימוי העצמי ובתפקודו כאדם נורמטיבי. אכן לא נעלם מעיני כי שירות המבחן סבר כי לא ניתן לשלול סיכון בהתנהגותו של הנאשם וכי השירות לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, תוך שסבר כי הלה אינו מגלה אחריות מוסרית להתנהגותו בשלב זה של חייו ונכונות לערוך תהליך של התבוננות ביקורתית על התנהגותו, וכי הוא יתקשה להפיק תועלת מטיפול. עם זאת, לא ניתן להתעלם מהאמור בתסקיר ממנו עולה כי יתכן שהדבר נובע מגילו הצעיר של הנאשם והעדר בשלות מנטאלית.

35. כמו כן, כידוע, אין הכרח שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפולית כלשהי, ולעיתים די בכך שבית המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משתף פעולה עם רשויות החוק, לא שב לדרכיו הרעות ולא מסתבך עוד בפלילים, כדי לקבוע כי אותו נאשם "השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעתיד" (ע"פ 1903/13 **חמודה עינשה נ' מדינת ישראל**, (14.07.2013); רע"פ 7683/13 **דויד פרלמן נ' מדינת ישראל**, (23.02.2014); רע"פ 1441/14 **חמים נ' מדינת ישראל**, (09.12.2014); ע"פ 5341/13 **מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרעאן**, (08.12.2013); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 **גרניק נ' מדינת ישראל**, (20.11.2013)). והרי שגם במקרה שבפניי, עסקינן בנאשם שבמשך כשנתיים מאז ביצע את העבירה שבגינה הוא נותן את הדין כעת, היטיב את דרכיו, ונמנע מלשוב ולבצע עבירות נוספות.

36. לדידי, בשלב זה, כאשר יש סיכוי לא מבוטל כי הנאשם ישוב למסלול חיים נורמטיבי, הרי שאין זהו האינטרס שלו בלבד, כי אם לחברה כולה יש אינטרס כי הוא ישתקם, וכך החברה תקבל בחזרה לשורותיה אזרח נורמטיבי, פרודוקטיבי, ושומר חוק. להתרשמותי, השתתפות עונש על הנאשם כעתירת המאשימה, עלולה לקטוע את ההליך השיקומי אותו הוא עובר.

37. **אשר לשאלת ביטול הרשעתו של הנאשם**, לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקירי שירות המבחן ובמסמכים שהוצגו לי (1/ת), שוכנעתי כי מקרה זה נמנה בגדר אותם מקרים חריגים עליהם מדברת **הלכת כתב** כמצדיקים סטייה מן הכלל, לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. מצאתי, לא בלי התלבטות, כי עניינו של הנאשם נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" וכי מתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו.

38. למסקנתי זו הגעתי, לאחר שהוכח בפניי כי הנאשם נמצא במהלכו של הליך שיקום, וכי הרשעה תפגע בהליך זה, לא

- כל שכן פגיעה חמורה. בהקשר זה אציין כי הנאשם הגיש בדיקות שתן נקיות מסם; השתלב בקבוצה טיפולית לעצורי בית במסגרת שירות המבחן במשך חודשיים, תוך שהקפיד להגיע בקביעות למפגשים; השתתף בשיחות פרטניות במסגרת שירות המבחן ושיתף מעולמו הפנימי. ובמקביל הוא נרתם להתקדם בתחום האקדמי (החל לימודים במכינה לקראת לימודי הנדסאות בניין) ומביע מוטיבציה גבוהה להשיב את חייו למסלול חיים נורמטיבי. על חשיבותם של שיקולי השיקום ועל יכולתם לגבור על שיקולים של הרתעה וגמול, ראו: רע"פ 262/14 **נאשף נגד מדינת ישראל**, (22.01.2014).
39. במצב דברים כגון זה, השתכנעתי כי הרשעתו של הנאשם בדין עלולה לפגוע פגיעה חמורה בהליך שיקומו, לרפות את ידיו, ולפגוע במוטיבציה אותה הוא מביע להמשיך ולהתמיד במאמציו לשקם את חייו. מה עוד, כפי שצוין, אם כך יקרה, הרי שגם האינטרס הציבורי יצא נפסד. משכך, לדידי, על בית המשפט לשלוח לנאשם מסר מחזק ותומך, ליתן בו אמון בזו הפעם, ולהעניק משקל בכורה לשיקול השיקום.
40. לא יהיה זה מיותר להוסיף, כי אף מעבר לאמור בתסקירי שירות המבחן, הרי שגם התרשמתי באופן בלתי אמצעי מהנאשם ומדבריו בשלב הטיעונים לעונש. שוכנעתי כי זה מביע מוטיבציה כנה ואמתית לפתוח דף חדש בחייו ולממש את שאיפותיו האקדמיות וכי הוא משקיע בכך מאמצים ומשאבים רבים.
41. אכן, לא נעלמה מעיני העובדה כי הנאשם לא הוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת קיומו של נזק קונקרטי אשר עלול להיגרם לו אם יורשע בדינו. שכן, וחרף לימודיו של הנאשם במכינה במרכז הטכנולוגי להנדסאים, הנאשם לא הוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת כי הרשעה תביא לפגיעה קשה וקונקרטית בתעסוקתו או בשיקומו. כל שנטען בעניין זה, הוא שבעתיד הרחוק (ולאחר שהלה יסיים את שלוש שנות לימודיו), וככל שהרשעתו תיוותר על כנה יכול וועדת ההסמכה לא תרשום אותו במרשם ההנדסאים עקב הרשעתו בדין. והרי וכפי העולה מסעיף 18 לחוק ההנדסאים והטכנאים המוסמכים, התשע"ג-2012, לוועדת ההסמכה שיקול דעת האם לרשום נאשם שהורשע בפלילים במרשם ההנדסאים והטכנאים אם לאו (ראו סעיף 4 לחוק). על פניו, בשלב זה היה על בית המשפט לעצור הילוכו ולקבוע כי אין מקום להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם. הדברים אמורים בשים לב לפסיקת בית המשפט העליון, מפיו של כב' השופט א' שהם, לפיה גם קטינים, ולא כל שכן "בגירים צעירים", אינם פטורים מהוכחת פגיעה ממשית, כתנאי להימנעות מהרשעה (ראו: רע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מדינת ישראל**, (24.04.2014) (להלן: "**עניין שמואלי**"), וכן ראו דברים דומים שנאמרו ברע"פ 3989/15 **גוזלאן נ' מדינת ישראל**, (09.08.2015) (להלן: "**עניין גוזלאן**")).
42. יחד עם זאת, בעניין **שמואלי** אשר הובא לעיל, גם כב' השופט א' שהם מציין כי במקרים מסוימים מצא בית המשפט העליון להורות על ביטול הרשעתם של בגירים כאשר המיחד מקרים אלה הוא שדובר שם בביצוע עבירה במקרה אחד ויחיד, ובמקרים מעין אלו, נסיבות העבירה עשויות להקל על האפשרות להימנע מהרשעה (ראו פסקה 8 בפסק דינו של כב' השופט א' שהם בעניין שמואלי). ואכן, בפסיקת בית המשפט העליון ניתן למצוא גם מקרים שבהם נקבע כי יש מקום לסטות מהכלל ולהימנע מהרשעתו של הנאשם, אף שלא הוכחה קיומה של פגיעה קונקרטית בעתידו או בתעסוקתו. כך למשל, ראו: רע"פ 4466/13 **נתנאל אסולין פורטל נ' מדינת ישראל**, (22.05.2014) וע"פ 111/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (01.04.2014).
43. לבסוף, מצאתי להביא גם את פסיקתו של בית המשפט המחוזי מרכז בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 **פבל נ' מדינת ישראל**, (30.08.2015), אשר הפנה לפסיקתו של כב' השופט א' שהם בעניין **גוזלאן**, וקבע כי למעשה מדובר במעין "**מקבילית כוחות**". דהיינו:
- "ככל שמעשי העבירה חמורים יותר, כך אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית, אלא נדרשת פגיעה קונקרטית, ברורה ומוחשית יותר. ולהיפך - ככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר, לרבות תוך התחשבות בעובדה שמדובר בצעירים המצויים בראשית דרכם ושעתיים עוד לפניהם. כמובן שכל זאת בתנאי שמלכתחילה אכן מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות שמצדיקות בחינת האפשרות לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי".**
44. בהתאם לכל האמור לעיל, השתכנעתי כי בעניינו של הנאשם קיימת **הצטברות של נסיבות ייחודיות וחריגות**, אשר יהיה בהן כדי להטות את הכף לכיוון הימנעות מהרשעתו הגם שלא עלה בידו להוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת קיומה של

פגיעה ממשית וקונקרטית שעלולה להיגרם, במקרה שההרשעה תיוותר על כנה. במסגרת מכלול השיקולים, הבאתי בחשבון את גילו הצעיר של הנאשם, הן בעת ביצוע העבירה והן כיום. כזכור, הנאשם ביצע את העבירות עת היה כבן 19 בלבד. כיום הנאשם בן 20, ואין חולק שהוא משתייך לקבוצת "הבגירים צעירים" והדבר אף עולה בקנה אחד עם התרשמותי (כפי שאף סבר שירות המבחן), לפיה ביצוע העבירה על ידו קשור לקשייו בהצבת גבולות, להעדר בשלות מנטאלית, ולתהליך גיבוש זהותו אשר טרם הסתיים. ברי כי יש לבחון כל מקרה לגופו ו"בגיר צעיר" איננו ביטוי קסם, ואין זה אומר כי נאשם המשתייך לקבוצת הגיל האמורה צריך לזכות באופן אוטומטי להקלה בעונשו. יחד עם זאת, כדבריו של כב' השופט א' רובינשטיין **בעניין פורטל**, גילו של הנאשם והיותו ב"גיל המעבר" מקטינות לבגירות הוא נתון שבהחלט יש להידרש אליו (כן ראו השיקולים שפורטו לעניין שאלת ההרשעה, שבהם גילו של הנאשם, בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, נד(3) 685 (2000), אשר צוטט קודם לכן).

45. בנוסף, יש ליתן משקל לזמן שחלף, מעת ביצוע העבירה על ידי הנאשם ועד היום. להתרשמותי, כיום עומד בפניי אדם "חדש", אשר מקפיד לקיים אורח חיים נורמטיבי ובמשך הזמן שחלף מעת ביצוע העבירה לא הסתבך עוד בפלילים (ראו והשוו דבריה של כב' השופטת ד' ברק ארז בפסקה 15 בע"פ 111/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (01.04.2014)). כן מצאתי להעניק משקל ליתר מאפייניו האישיים של הנאשם, ובכלל זה לעובדה כי הלה נעדר כל עבר פלילי, כאשר העבירה שבמוקד כתב האישום היא הסתבכותו היחידה עם החוק. בדומה, הנאשם **בעל מערכת ערכים נורמטיבית השואף לקדם את חייו לעבר הישגים גבוהים בתחום הלימודי והתעסוקתי**, ולדידי נשקף סיכון נמוך שמא ישוב לסורו ויבצע עבירות נוספות. לאלה יש להוסיף את העובדה כי הנאשם הודה בביצוע העבירה, ונטל אחריות מלאה על מעשיו. עוד ולקולא, בית המשפט מעניק משקל, לתקופה שבה שהה הנאשם במעצר מאחורי סורג ובריא, ובהמשך בתנאים מגבילים בגין תיק זה. ברי כי הליך המעצר אינו בא בגדר עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם סבורתי, כי היה בכך כדי להעביר לו את המסר הנדרש ולהרתיעו מביצוע עבירות נוספות.

46. כמו כן, הנאשם עומד ברובם של מבחני העזר (הרלוונטיים לעניינו) אשר נקבעו מפיו של כב' השופט ש' לוי **בפרשת כתב**: המדובר בעבירה ראשונה ויחידה של הנאשם, כאשר קיים סיכון נמוך להישנות התנהגות פורצת חוק מצדו וזו אינה משקפת דפוסי התנהגות כרוניים שלו. כמו כן, כאמור זה עתה, הלה גם נטל אחריות מלאה על התנהגותו זו. עמדתו זה מכבר על חומרתה של העבירה בה הורשע הנאשם, ולא יכול להיות חולק כי המדובר בעבירה שאין להקל בה ראש. יחד עם זאת, לא השתכנעתי כי מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות ששוללות מניה וביה את האפשרות להימנע מהרשעתו של מבצעה מבלי לפגוע באינטרס הציבורי.

47. הנה כי כן, בהחלט על בית המשפט ליתן דעתו בעניין ההרשעה לשאלת חומרת העבירה, וייתכן כי שיקול זה אף יהיה בעל משקל נכבד ביותר. אולם, שיקול זה אינו יכול לבוא בבחינת חזות הכול, ולא ניתן לומר כי בסוג מסוים של עבירות (למעט במקרים קיצוניים), לא ניתן יהיה להימנע מהרשעת הנאשם בשל חומרתן. הדבר ייצור פסילה אוטומטית על הסף של אפשרות ההימנעות מהרשעה בעבירות מסוימות, וזאת אך על סמך כותרות הסעיפים שבהם מואשם הנאשם.

48. כפי שצינתי זה מכבר, הענישה גם עובר לתיקון 113 לחוק העונשין וגם לאחריו היא לעולם אינדיווידואלית. ביטוי פרקטי לאותה גישת ענישה אינדיווידואלית, ניתן למצוא בפסיקתם של בתי המשפט השונים אשר במקרים בהם הואשמו הנאשמים בביצוע מעשים דומים לאלו שביצע הנאשם, ואף חמורים יותר, הם מצאו לנכון, על אף חומרת העבירות, להימנע מהרשעת הנאשמים שבפניהם. כך למשל ראו: ת"פ (שלום כפר סבא) 1953/07 **מדינת ישראל נ' גרייסמן** (27.11.2007); ת"פ 4440-08-08 (שלום עכו) **מדינת ישראל נ' בן סימון** (1.12.2010); ת"פ (שלום ב"ש) 43217-07-11 **מדינת ישראל נ' טדגי** (28.2.2013). הנה כי כן, וכפי שניתן לראות כי במקרים חמורים מזה שבפני בית המשפט נמנע מהרשעת הנאשמים, וזאת בהתחשב במאפייניו האישיים והייחודיים של כל נאשם ונאשם ובכלל זה בגילם; העדר עבר פלילי; הליכי שיקום; ופגיעה במשלח ידם ככל שההרשעה תיוותר על כנה. (ויוער כי בת"פ (מחוזי מרכז) 10523-07-11 **מדינת ישראל נ' חיים זריהן** (24.06.2012) (פסיקה אליה הפנתה המאשימה), מדובר בנסיבות חמורות מאלו שבפני, הן בכל הנוגע לכמות הסמים והן בכל הנוגע לנסיבותיו האישיים של הנאשם שלחובתו הרשעה פלילית קודמת).

49. אכן, עריכת האיזון בין האינטרס הציבורי בהרתעה, הגנה על בטחון הציבור וההכרח להילחם ביד קשה בעבירות של

מתן אמצעים לביצוע פשע, לבין האינטרס הציבורי והאישי בשיקומו של הנאשם איננה מלאכה קלה כלל ועיקר. עם זאת, בנסיבות הייחודיות של המקרה המונח בפניי, לאור הליך השיקום אשר בעיצומו מצוי הנאשם, בהתחשב בעובדה כי הרשעה עלולה לפגוע באופן קשה בעיסוקו בעתיד כהנדסאי בניין ובלימודיו האקדמיים, בעובדה כי עסקינן בנאשם צעיר, נעדר עבר פלילי ולאור המלצת שירות המבחן בתסקירים אשר הוגשו בעניינו - אני סבורה כי יש מקום בזו הפעם לתת לנאשם הזדמנות אמיתית לחזור למוטב ולערוך שינוי בחייו לעבר שיקומו, ולהסתפק בקביעה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ולהורות על ביטול הרשעתו בכך יהיה כדי למנוע צמצום אפשרויותיו להשתלב בשוק העבודה, וליתן לו כוח נוסף להמשיך בדרך השיקומית.

50. בהקשר זה יצוין כי נתתי דעתי להמלצת שירות המבחן לעניין ההימנעות מהרשעה, אם כי לא מצאתי לאמץ במלואה את המלצתו לעניין העונש והיקף השל"צ. כידוע, המלצת שירות המבחן כשמה היא, המלצה שאיננה מחייבת את בית המשפט אשר אמון על בחינת אינטרסים רחבים מאלה שבוחן שירות המבחן עת מגבש הוא את המלצתו, ולבית המשפט נתונה האפשרות שלא לקבל את ההמלצה במקרה המתאים.

סוף דבר

51. לאור כל האמור לעיל אני מורה על ביטול הרשעת הנאשם וגוזרת עליו את העונשים הבאים:

א. צו של"צ בהיקף של 300 שעות.

העבודות תבוצענה במסגרת המשחקייה הממוגנת בעיר שדרות בתפקידי אחזקה וניקיון.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן בביצוע עבודות השל"צ ומשמעות היעדר שיתוף הפעולה.

העתק מגזר הדין בדחיפות לשירות המבחן.

ב. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור עבירה בה הודה וזאת לתקופה של שנה מהיום. אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם ל-10 ימים.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצגים - שקית וסמים בכפוף לחלוקת תקופת הערעור.

ניתן בזאת צו להשבת המוצג לנאשם - פלאפון.

המזכירות תשיב למפקיד/ה הכספים אשר הופקדו על ידו/ה בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה. זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ח טבת תשע"ט, 26 דצמבר 2018, במעמד הצדדים.